

L. 26, 74.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUNDLuf.
74.

Swamp. Före 1925 hörde jag aldrig av att det var någon som plockade eller åt någon sorts swamp. Sedan på 1920 talet började någon enstaka, plocka kantareller, som såldes sedan på Wäijö torg.

När sedan Fruktcentralen i Roshult bildades, köpte de upp matnyttig swamp, då som först började swampplockningen bliva mer allmän.

Till andränning i hushållen förekom sällan någon annan sort än kantareller. Kantarellen bryntes då i smör på stekplåt, användes också i omeletter.

Alltså kan man säga att swampätning ej började förrän på 1920 talet.

Fordom hade man till kännetecken, om swampen var giftig eller ej, om komma åt den, t. ex. flugswamp åt aldrig komma

Läroar visste man att den var giftig.

Men för övrigt hade folk nästan avsky
för all sorts svamp.

Vems som var den förste på orten som åt
hästkött kan jag ej säga, men i slut på 1800
talet äts ej hästkött allmänt.

Jag har hört berättas om att det var en
bonde här på 1870 talet, vars häst var gam-
mal, så dog hästen, bonden tog då och
grävde ner hästen. Samtidigt bodde en mycket
fattig familj, ett litet stycke från den
gården, när så den fattige backstugesittaren
fick vetskap om att bonden grävt ner hästen,
gick han dit om natten och grävde upp
hästen, bar hem köttet och saltade ner
det. Sedan åt han och hans familj upp
hästen. Det var många små barn i den
4 lilla backstugan, för den var nog hästkötet

en delikatess. Hanske var denna familj de
förfäta här på orten som åt hästkött.

Varför man annars ej ville äta hästkött
berodde därpå att hästen var som en
trojänare och kamrat, därav kom motviljan
för att äta hans kött.

En kalv skulle vara minst tre helst en
vecka gammal innan den slaktades och kunde
ätas. Slakten av kalv utfördes på vanligt sätt.

Vilt har nog alla tider använts i
hushållen, av foglor har det varit duvor,
tjäder, orre, änder, men föremot ej skator,
kråkor eller hökar och ugglor.

Kanin och koror har man alltid ätit här.

Tuppar och häns har använts som föda.

Slakten tillgick så att huvudet avhugges,
varefter fjädrarna plockades bort och inälvorna
uttogos.

L. n. F. 76

ACC. N:R M. 12050: 4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Luf. 76.

Redskap vid lantreyslageri.

Här har funnits reyvinda nr. 12,
senning kallades det, när botten spanns
på reyvindan.

För att lägga rep och Tömmar har här
använts redskap av typ nr 15, detta fast-
sattes i Lörhållet till en vedbod eller
dyligt, en sträng av den blivande Tömmen
fasttrattes i vordra av de tre vevacklarna,
varvid alla tre strängarna snodde lika
fort när det drogs runt.

Luf.
80.

J fråga om ökenamn brukade här sägas,
till en person som var långhärig, "akta
dig för att gå upp till Wederslöv",
därmed åsyftades att det var så många
borstbindare i Wederslöv, så de tog
håret av honom, till sina borstar.

När Wederslövs kyrkklockor hördes
hit, kunde någon fråga, "vad säger
Wederslövs klockor", vartå alltid svarades,
svinato å baostå, svinato å baostå.

Här i Valerrik har jag förr hört
sägas, "att i Valerrik lagga alla
bönderna men prästen å klockarn de
böka". Men vad som menades därmed
har jag aldrig riktigt kunnat utforska.
Kanske hänsyftades därpå att här förr
var så många slöjdare.

Det ligger en liten socken nordöst
om Alvesta som heter Hårlöv.

Angränsande sockenbor till Hårlöv kallade
för Hårlöv för "jökalanntet,"

När det var dans i någon angränsande
socken och Hårlövs ungdomen kom dit,
kunde det hända, att den andra ungdomen
började gala som en gök, när de såg Hårlövs
borna komma. Då förstod Hårlövsborna vad
som menades, så ofta blev det slagsmål
mellan dem.

Jökalanntet hade Hårlöv fått därav, att
bönderna i Hårlöv tog upp lera kring
sjön Furen och körde ner till Gävetorp
och sålde där vid tegelbruket.

För gjordes det så mycket med lergökar
så därav kom öknamnet.